

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венелин Иванов

Членове: Даниела Врачева
Георги Ушев

като разгледа докладваното от Венелин Иванов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600989 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С присъда №3/18.04.2023г. по НОХД №567/20122г., по описа на Окръжен съд гр.Кюстендил, съдът е признал за невиновен и оправдал на осн.чл.304 от НПК подсъдимия Н. Г. В. – роден на ***** г. в гр.***, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.***, ул.“****“ № *, ет. *, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан, по повдигнатото му обвинение по чл.278а, ал.1, пр.1 от НК, за което е била ангажирана наказателната му отговорност, а именно:

че на 21.04.2022 г., чрез обява в интернет-платформа онлайн продажби „OLX“, **предложил за отчуждаване – културна ценност и движим археологически обект**, автентичен по смисъла на Закона за културното наследство – един брой Питос /долиум/ за съхранение на зърнени храни, изработен от червеникава на цвят песъчлива глина с хоризонтално устие, сферо-конично тяло, малко плътно дъно с диаметър на устието 56 см, диаметър на широката част 100 см, височина 145 см, късна античност 4-6 век, на стойност 1200 /хиляда и двеста/ лева, **която не е идентифицирана по реда на чл.96, ал.2 от Закона за културното наследство**, а именно: от националните и регионалните музеи самостоятелно или съвместно с други научни или културни институти и висши училища и чл.97, ал.3 от ЗКН – от съответния по тематичен обхват държавен или регионален музей и **не е регистрирана по реда на чл.102, ал.5 от ЗКН** в регистрите на съответния музей и по реда на чл.9, ал.1 от Наредба №1 от 16.02.2021 г. за реда за извършване на идентификация на движимите културни ценности и за водене на регистри на движимите културни ценности, като **не е подал заявление** до съответния тематичен и териториален обхват национален или регионален музей или до общински и частен музей, определен за извършване на идентификация със заповед на министъра на културата-квалифицирано като престъпление по чл.278а, ал.1, пр.1 от НК.

С оглед изхода на делото, съдът е оставил на осн.чл.190, ал.1 от НПК за сметка на държавата направените в хода на наказателното производство разноски, в общ размер на

362,25 лв. на „ОД“ МВР и 50 лв. на КНОС.

Въззивното производство е образувано по протест и допълнение към него на прокурора. Протеста е подаден в рамките на петнадесет дневния срок и е формално съответен на изискванията по чл.320 ал.1 и ал.3 НПК, поради което поражда съответното суспензивно и деволутивно действие. С протеста, прокурорът поддържа обвинителното искане, да бъде отменена първоинстанционната присъда и да бъде постановена нова, с която подсъдимия Н. В. да бъде признат за виновен и по повдигнатото му обвинение по чл.278а ал.1 пр.1 НК, за което да му бъде наложено справедливо наказание.

В допълнението към протеста се излагат фактите, които прокурорът счита, че са безспорно установени по делото от обективна страна, включително тези съдържащи се в изводите на назначената и приета по делото съдебно-историко археологическа експертиза на в.л. Ф.. Прокурорът се позовава на качествата и историческата стойност на намерената и иззета от подсъдимия вещ - Питос (долиум) за съхранение на продукти, предимно зърнени храни, която изисква идентификация и регистрация на вещта. Същевременно по делото било изяснено безспорно, че подс. Н. Г. В. не е подавал искане за регистрация на процесната вещ, представляваща културна ценност със статут на „национално богатство“, съгласно чл. 102, ал. 2, т. 3 от ЗКН, в каквата връзка се цитира писмо на Министерството на културата, с изх. № 04-02-157/01.07.2022г., приложено към доказателствата по делото. В подкрепа на обвинителните твърдения, прокурорът се позовава на експертизата, според която вещта съответства изцяло на дефиницията за културна ценност и движим автентичен археологически обект по смисъла на ЗКН, чиято оценка била 1200.00 лв. В заключение счита, че по безспорен начин са доказателствено подкрепени, всички съставомерни белези на престъпна дейност по смисъла на чл.278а, ал.1, пр.1 от НК, за която е била ангажирана наказателната отговорност на подс.В..

Критичните съображения на прокурора са насочени единствено към съдебния анализ на доказателствата, въз основа на които съдът е приел, че подсъдимият не е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, нито е предвиждал общественотоопасните последици от деянието си, нито е искал или допускал тяхното настъпване. Представителят на държавното обвинение отчасти се съгласява, че доказателствената информация от обясненията на подсъдимия и свидетеля А. Н. В. е единна и взаимно се допълва, но изразява съмнения към нейната обективност, поради непосредствената им родствена връзка и заинтересованост В. да избегне наказателната отговорност. Не са налице други доказателства, които да установяват различни от установените вече фактите и обстоятелствата по придобитата фактическата власт върху инкриминираната вещ.

На следващо място, прокурора се позовава на близката стойност на която е била обявена за продажба – 1999лв. и оценката от експертизата – 1200лв. като счита, че приблизително еднаквата парична стойност на обявената продажба с оценката от експертизата, съдържа достатъчно основания да се приеме, че подсъдимия е действал със съответната съставомерна информираност за нейната културна и археологическа стойност. Обвинителните твърдения се позовават на лишени от доказателствена подкрепа доводи, че подсъдимия е преглеждал множество подобни обяви, качени в онлайн пространството преди да обяви продажната и цена.

Настоящият състав намира, че тези изводи превратно претендират подкрепа за информирано извършено противоправно действие от подсъдимия. Въз основа на недоказани по същество доводи, не може да се обоснове твърдение, че подсъдимия е съзнавал културно-историческа стойност на вещта, респективно, че същата попада под регистрационен режим по чл.102, ал.5 от ЗКН. Според прокурора подс.В. безспорно бил информиран за културно историческите качества на вещта, респективно се претендира, че обвинението било доказателствено обезпечено, както от обективна, така и от субективна страна, поради което атакувания съдебен акт бил неправилен и следвало да бъде отменен. Искане за подсъдимия да

бъде признат за виновен и осъден и му бъде наложено справедливо наказание.

Съдът, като прецени изложените в протеста доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 313 от НПК, намира за установено следното.

Въззивният протест е подаден в срока по чл. 319 от НПК, от легитимирана страна, представляваща държавното обвинение, като заедно с допълнението към него съответства на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е допустим и като такъв следва да бъде разгледан по същество. Разгледан по същество протеста на прокурор от ОП Кюстендил е неоснователен.

Въззивният съд, въз основа на задължението да извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт НПК по отношение на неговата законосъобразност, обосновадост и справедливост и като съобрази изискванията на чл. 313 и чл. 314, ал. 1 НПК, доказателствата по делото и изложените доводи на страните, като анализира самостоятелно доказателствената съвкупност, обосновадостта и законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт намери, че съдебният състав правилно е формирал вътрешното си убеждение по фактите, които са били изяснени пълно и всестранно по делото.

В този смисъл, настоящият състав като не установи нови източници на доказателствена информация и прецени, че първостепенният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт намери, че следва да го потвърди изцяло. Съображенията в тази насока са следните:

По фактите и доказателствата:

Въззивният съд установи, че приетото по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване от първоинстанционния съдебен състав е формирано въз основа на правилен анализ на доказателствената информация от събраните по делото доказателствени материали.

Правилни и съответни на доказателствената съвкупност са приетите от първата инстанция фактически положения относно самоличността и съдимостта на подсъдимото лице, а именно: Н. Г. В. – роден на ***** г. в гр. ***, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.К., ул.“****“ № *, ет. *, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан.

От приета като писмено доказателство характеристична справка (л.57 ДП), Определение на ОС Кюстендил №197/18.05.2022г., за одобряване на извършено претърсване по чл.161 ал.2 НПК, както и писменото доказателствено средство – протокол за претърсване и изземване (л.7-л.8 и ДП) се установява, че подсъдимият Н. Г. В. реално обитавал жилище в гр. *** ул.“****“ № * бл. * ет. * ап. *, където на 17.05.2022г. е било извършено претърсване в жилището му, при което не са намерени и иззети никакви вещи и/или вещества, документи и др.

Не се спори, че е имал фактически достъп до имота в който е намерена инкриминираната вещ - къща в с. ***, махала „Я.“, в която живеела баба му Т. С. Н.. Къщата и двора били собственост на баба му Н. и на предходно починалия Н. А. Н. – дядо на подсъдимия, а след смъртта му, неговата дъщеря - майката на подсъдимия – свидетеля А. Н. В. придобила по наследство съответните на закона идеални части. Това е била фактическата причина за достъп на подсъдимия до вещта, заедно с посочените родственици. Процесната вещ - делва/питос се намирала от дълги години в имота, факт който е установен от обясненията на подсъдимия и свидетеля В.. Други доказателствени източници липсват, а и няма как да бъдат установени, доколкото в тях се твърди, че първоначално е бил в мазето на къщата, после някога е бил изваден на двора, където е бил намерен при извършеното претърсване. Сведенията вписани в протокола за действието по разследване за местонахождението на вещта не установяват същата да е била устроена в тайник или

прикрита от възможността да бъде забелязана от други лица посещаващи имота, извън членовете на семейството.

На 21.04.2022 г. в сайта olx.bg, подсъдимия публикувал обява за продажба на старинна делва/питос за 1 999 лв., с описание за дължина - 170 см., за отвор - 50 см. и диаметър над 300 см., като било вписано, че същата се продава в перфектно състояние. Бил посочен телефонен номер *****, за връзка с продавача, при позвъняване на който се обаждал подсъдимия Н. В. от гр.***.

На 17.05.2022 год. свидетеля Д. и Т., служители в сектор Криминална полиция при ОД на МВР - гр. Кюстендил установили посочените обстоятелства и уведомили началника си - св.У.. Доколкото вещта от снимката, визуално не можела да бъде идентифицирана като културна ценност, то свидетелят У., който изпълнявал длъжност началник сектор „Криминална полиция“ в Кюстендил, въпреки професионалната му подготовка и опит не можел да приеме, от външни белези на вещта, дали същата е културна и историческа ценност, поради което разпоредил да се направи запитване в Регионалния исторически музей - гр.Кюстендил относно това, дали делвата/питос от снимката в обявата е културна ценност. Едва след съобщен положителен отговор от музея, са били извършени известните следствени действия, довели до изземването на вещта и приобщаването и като доказателство.

Това се случило, като свидетелят У. се свързал по телефона обявен за връзка с продавача и разговарял с подсъдимия. Подсъдимият в обясненията си, в с.з. от 18.04.2023г. твърди, че публикувал обяви в интернет сайта olx. bg за продажби на различни вещи, животни и др. Потвърдил, че продава представената вещ на У. и се съгласил да я покаже. Договорили се да се срещнат, за да огледат делвата (питос). Срещата била уговорена пред къщата, в която живеела баба му Т. С. Н. в с. ***, махала „Я.“. След срещата им пред къщата, подсъдимият въвел в двора У. и колегата му М. П., за да им покаже обявената за продажба питос (долиум). Същата била разположена свободно в двора на къщата и представлявала сферо-конично тяло, с височина 145 см., с диаметър на устието 56 см., с широка част от 100 см., с малко плътно дъно, изработен от червеникава на цвят песъчлива глина със следи от съвременна намеса върху него, доколкото по отвора имало части изпълнени с циментова замазка, за да се замести липсата на отчупено парче от ръба на отвора. Допълнително на място пристигнали св.Т. и разследващ полицай с поемни лица. Последвало изземването на питоса и телефона на подсъдимия, описани в протокол за претърсване и изземване в условията на неотложност, одобрен от съдия с определение №196/18.05.2022г.(л.15-л.17 ДП).

Според заключението на изготвената на досъдебното производство историко - археологическа експертиза на в.л. Ф., иззетата вещ - питосът (долиум) е автентичен представлявал сферо-конично тяло с хоризонтално устие и малко плътно дъно, с размери: диаметър на устието 56 см, диаметър на широката част 100 см и височина 145 см., в много добро състояние, ползван за съхранение на продукти, предимно зърнени храни и е изработен от червеникава на цвят, песъчлива глина. Според експертизата, такива питоси се срещали често на територията на Р. България, като в Кюстендилска област, такива били открити и при археологически проучвания на хълма „Хисарлъка“, както и при проучването на обект „Черешарника“, Дупнишко, гр. Бобошево, с. Граница, Долно село, Жилинци, Катрище, Коняво и др. Според експертизата питосите са свидетелство за съществуване на селищна структура и обитаване на мястото, от където произхождат. В заключение посочва, че вещта представлява културна ценност и движим археологически обект по смисъла на Закона за културното наследство (ЗКН), датиран от периода на късна античност 4-6 век. Според експертизата, вещта подлежала на идентификация и регистрация по ЗКН, с оценка на 1200.00 лв.

От приетото писмено доказателство - писмо, с изх. № 04-02-157/01.07.2022 г. на

Министерство на културата, се установява, че Н. Г. В. не е подавал документи в министерство на културата за регистрация на културни ценности, които са придобили статут на „национално богатство“, съгласно чл. 102, ал. 2, т. 3 от ЗКН. Според техническа експертиза на иззетия от подсъдимия мобилен телефон, марка „Самсунг“, черен на цвят с ИМЕН №353325105991453 и ИМЕЙ № 353326105991451, с карта с абонатен номер ***** на „Йтел“, в телефона не бил открит запис на обявата. Същата се намирала единствено на електронната платформа с вписан съответния номер на телефон за връзка с продавача, а в телефона било инсталирано приложението, което можело да се достъпва от телефона, чрез инсталираното приложение, което не се оспорва от подсъдимия, който се отзовал на обаждането на свидетелите полицейски служители, разпитани по делото.

От правна страна.

Първостепенният съд е осъществил правилна оценка на събраните доказателства, като обосновано е приел, че обвинението е доказано само от обективна страна. Като доказани по съответния несъмнен начин са наведените в обвинението твърдения за естеството на намерената във фактическо владение на подсъдимия и иззета вещ - Питос (долиум), че същата е с културна и археологическа стойност, която подлежи на идентификация и регистрация, регламентирани в Глава 6, раздел II от Закона за културното наследство и в раздел II от Наредба № 1 от 16.02.2021г. за реда за извършване на идентификация и за водене на Регистъра на движими културни ценности, издадена от министъра на културата, че не била регистрирана от подсъдимия чрез вписването ѝ в регистър по чл.102, ал.5 от ЗКН за идентифицирани културни ценности, водени в музеите, че същият е обективизирал намерение да я продаде, чрез обявяването и в платформа за електронна търговия.

Същевременно правилно съдът се разграничил от изложените обвинителни твърдения, за доказателствена обезпеченост на инкриминираните действия на подсъдимия, за тяхното съзнателно извършване, с оглед доказателствата за възможната степен на информираност за специалните качества на веща, като правилно е приел, че не са налице доказателства и не биха могли да се съберат такива, от които по безспорен начин, да се формира извод, че подсъдимия е съзнавал обществено опасния характер на деянието, предвиждал е обществено опасните последици и е искал настъпването им, т.е. не е налице доказателствена подкрепа за твърдяната от обвинението субективната съставомерност на деянието, за което е била ангажирана наказателната отговорност на В..

Въззивният състав намира за правилни изводите на първостепенния съд, който се обосновава, че „... предвид времето, мястото и обстоятелствата на придобиване и съхранение на предметът на престъпление (предаван от поколение на поколение - прадядото на подсъдимия, на дядото на подсъдимия, а той на децата си-майка на подсъдимия и нейния брат, като и на преживялата го съпруга-бабата на подсъдимия), ползването му според действителното му предназначение в дълъг период от време от дядото на подсъдимия, лично възприето от подсъдимия (за съхранение на храна за животни), а след което и като декорация в двора (за каквито принципно и често се ползват понастоящем на публични места), причината за желанието на подсъдимия, неговата майка и др.членове от семейството им за продажбата му (да се предпазят децата от увреждане и с цел финансова облага), липсата на познания у подсъдимия относно културните ценности, начина им на съхранение и отчуждаване, придобитата от подсъдимия информация за предметът на престъпление от електронен магазин, вида и степента на образованието му, възрастта му и трудовата му дейност, социалната му среда и занимания....“.

По делото е установено от неопровергана с други доказателства информация, получена при разпита на майката на подсъдимия - свидетеля А. Н. В., че вещта се намирала от неустановено време в имота в село ***, махала „Я.“, община Невестино, обв.Кюстендил,

още когато в него са живеели прабабата и прадядото на подсъдимия по майчина линия. Първоначално държали глинения съд в мазето и в него съхранявали зърно. След смъртта им, питосът бил ползван от бабата и дядото на подсъдимия, които са родители на свидетеля А. Н. В., която е майка на подсъдимия. Тя и сина и – подсъдимия, взела решение да продадат веща, поради риск да бъде бутната, поради наличие на естествен наклон на терена в двора, което пораждало риск от увреждане на малолетните деца на подсъдимия, които играели често в двора на къщата, обитавана постоянно от бабата на подсъдимия - Т. С.. Относно поправката на отчупената част от гърлото на питоса, свидетеля В. съобщава, че е била извършена от баща и, докато бил жив, заедно с бащата на подсъдимия

Цялото семейство решили, че по изложените причини вещта пречи в двора и е опасна за малолетните му деца, а подсъдимият виждал такива делви (питоси) по заведения и др. места, поради което решил да я продаде, чрез платформа за продажби на всякакви вещи. Поради произхода и дългия период на съществуване на делвата в чертите на имота, описан от посочените гласни доказателства, което безспорно е било известно на подсъдимия, поради това, че не се установява да е била укрИ.а или прикрИ.а от възможността да бъде забелязана, което е видно от съдържанието на приобщеното доказателствено средство – протокола за претърсване и изземване и приложения снимков албум, от приложената от бащата и дядото на подсъдимия функционална поправка на гърлото на веща, очевидно изпълнена непрофесионално и грубо, което не до принА. за повишаване цената и качеството на веща, като културна или археологическа ценност, както и от част от показанията на свидетел поискан от прокурора - А. У., изпълнявал длъжност началник сектор „Криминална полиция“ в Кюстендил, в които съобщава, че „...*Доколкото си спомням, той (бел. на съда - подсъдимия В. при намирането на „питоса“)* заяви, че „*Питосът е отдавна при него...*“), е очевидно, че не може да се формира доказателствено обосноваване в нужната степен извод, че подсъдимият е съзнавал за специалните качества, които инкриминират действията с веща, респективно че е искал да я продаде като такава. Преразказаните първоначални словесни реакции на подсъдимия, при срещата му с органите на полицията, са изцяло в синхрон с показанията на свидетеля В., като придават макар и косвен начин, еднопосочна подкрепа на вече изложените твърдения от А. В., за действителната наличност от неустановен времеви период на процесната вещ, ползвана в бита от поколенията, живели преди подсъдимия в имота, където е била намерена и иззета.

Настоящият състав се съгласява изцяло с изложеното в мотивите на първостепенният съд, в които аналитично и вярно обмислено е приел, че макар от обективна страна да е бил осъществен състав на престъпление, съответно на повдигнатото обвинение по чл. чл.278а ал.1 пр.1 НК, от субективна страна същото е несъставомерно, доколкото „...*подсъдимият не е знаел и не е съзнавал, че глинения съд е културна ценност, респективно не може да се обоснове, съзнателното му нарушаване и пренебрежително отношение към задължението за нейното идентифициране и регистриране по предвидения в ЗКН ред...*“, както е било посочено в мотивите на атакувания съдебен акт.

Доводите на прокурора, в подкрепа твърденията му за наличие на субективна съставомерност на деянието, поради приблизителната еднаквата цена, на която е била обявена за продажбата на вещта и тази дадена от експертната и оценка, не могат да доведат до обосноваване извод, който да подкрепи по несъмнен начин обвинителните твърдения.

Очевидно е, че нито материала, нито изработката на вещта, с оглед търговска възможност от създаване на реплика на такава вещ, не предполагат първоначален извод за наличие на специалните историко археоложки качества на вещта. Следва да се отбележи, че без задълбочена експертиза, каквато нито подсъдимия, нито дори органите на полицията натоварени с разследване на случая са имали, не е можело да се прецени нейната историческа и културна ценност. Датировката на вещта е била оценена от експертизата от нейния външен оглед, с оглед белезите и, които само лица със специални знания могат да

оценят. За прецизна датировка на материала и изработката му, може да се формират обосновани изводи едва след задълбочени химически изследвания, каквито експертни знания подсъдимият очевидно не е имал.

Настоящият състав съобрази, че за целите на това производство такава експертиза не е нужна. До такъв извод е достигнал и първостепенният съд, доколкото ненужно ще оскъпи процеса, без изводите да могат да бъдат ползвани по делото, доколкото и двете съдебни инстанции са съгласни, че противоправното деяние не е било осъществено умишлено. Този извод се налага тъй като, дори да се потвърди датировката на веща или да се отрече същата, т.е. да се установи, че вещта е сравнително съвременна реплика на вещь, на която се придадени при изработването и съответните външни белези, характерни за подобни съдове създавани през първите векове на хилядолетието, това не може да доведе до извод, че подсъдимия е действал съзнателно. В чл.14 ал.1 НК, законодателят е посочил, че относно умишлено предвидените в закона престъпления, „...Незнанието на фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва умишъла относно това престъпление...“.

Установения произход на вещта и естеството и, ползването и в бита на поколенията от семейството му, за което подсъдимият безспорно е знаел, препятстват възможността да бъдат подкрепени обвинителните доводи на прокурора, че подсъдимия е действал съзнавайки общественоопасния характер на извършеното, като е предвиждал общественоопасните последици от деянието си и е искал или допускал настъпването на тези последици, че съзнателно е осуетил регламентираното идентифициране и регистрация на вещта съгласно изискванията на законодателството ни, респективно за умишленото извършване на описаните в обвинението действия. Доколкото естеството на веща, начина по който е била съхранявана, ползвана и поправяна в семейството, обстоятелството, че е била съхранявана на открито и видимо място, че не била укрИ.а и липсват други доказателства за нейното съзнателно „предлагане за отчуждаване“ като „културна и/или историческа ценност“, която съзнателно да не е била представена за идентифициране и регистриране от подсъдимият, то следва единствения възможен и обоснован извод а именно, че е налице доказателствено обоснована субективна несъставомерност на инкриминираното с обвинението поведение на В..

За да бъде признато за виновно и осъдено едно лице, следва извършеното от него, да е установено по безспорен начин. Вината е субективното отношение на дееца към извършеното от него деяние. Тя има интелектуална и волева страна. Интелектуалната страна се изразява в съзнаването или несъзнаването на собственото противоправно поведение и самооценката която деецът формира за своето неправомерно поведение. Волевата страна отразява контролираното от него волево поведение и насочването му към изпълнение на целта, по време на извършване на противоправното деяние. В случая липсват убедителни доказателства за наличие на интелектуалната страна на инкриминираното поведение на подсъдимия, необходима за да е налице съзнателно (умишлено) извършено от подс.В., описаното в обвинителния акт противоправно деяние.

Доколкото за съставомерността на деянието е необходимо същото да съответства пълно и точно с всички обективни признаци на състава на даден вид престъпление, взети в тяхната съвкупност, то, по аргумент на противното, неосъществяването на който и да е от признаците – в случая съзнателното (умишлено при пряк или евентуален умишъл) осъществяване на инкриминираното изпълнително деяние означава, че не е извършено престъпление по този законов текст.

Така мотивиран и на основание чл. 338 вр. с чл. 334, т.6 НПК, 10-ти наказателен състав при Апелативен съд София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №3/18.04.2023г. на Окръжен съд гр.Кюстендил
постановена по НОХД №567/20122г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в
15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____